

ΔΕΛΑΣΣΑΛ Ένας υπέροχος κόσμος

Σε αυτό το τεύχος
θα διαβάσετε:

- Ωδείο «Δελασάλλ»:
Η μουσική στη ζωή μας
σελ. 4 - 5
- Λίμερικ: Τα πιο αστεία
ποιηματάκια!
σελ. 10 - 11

5^{ος} Διαγωνισμός
Διηγήματος
«Το παγκάκι
που άκουγε ιστορίες»
σελ. 6 - 7

Δημοσιογραφικός Όμιλος:
Συνέντευξη με τη ζωγράφο,
εικονογράφο και συγγραφέα,
Φωτεινή Στεφανιδη
σελ. 2

Ψυχολογία:
Μιλώντας για τον σχολικό εκφοβισμό
σελ. 3

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

«Ο λόγος και η εικόνα στο παιδικό βιβλίο έχουν αξία και δύναμη»

«Το πρωτάκουσα Φλεβάρη μήνα, ξημερώματα. Με ξύπνησε μια γλυκιά υπό-σχεση για την καινούργια μέρα. Σιγά σιγά μου χάρισε τα μυστικά της ζωής του. Απλά μυστικά και μεγάλα, σπουδαία...».

Απόσπασμα από το οπισθόφυλλο του σιωπηλού βιβλίου «Το Κοτσύφι», της Φωτεινής Στεφανίδη.

Ο πατέρας της ήταν ο σπουδαίος ζωγράφος, Γιάννης Στεφανίδης. Η Φωτεινή σπούδασε ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, με δασκάλους τον Γιάννη Μόραλη και τον Δημήτρη Μυταρά. Μέχρι σήμερα έχουν εκδοθεί 130 βιβλία με εικονογραφίες της. Έχει αποσπάσει πάνω από τριάντα ελληνικές και διεθνείς διακρίσεις για εικονογράφηση, χαρακτηριστική και συγγραφή.

B612 Πώς ασχοληθήκατε με τη ζωγραφική και την εικονογράφηση βιβλίων;

Με τη ζωγραφική ήρθα σε επαφή και έπιασα συνειδητά το πινέλο από τριών χρόνων νήπιο. Ποτέ δε θεώρησα ότι η ζωγραφική είναι ένα είδος ενασχόλησης για να περάσει η ώρα. Είναι ανάγκη έκφρασης και δημιουργίας. Το πιο δυνατό και σιωπηλό μάθημα, χωρίς μία λέξη, το πήρα από τον πατέρα μου. Ζωγραφίζαμε πλάι πλάι κι αυτά που έφτιαχνε, ο τρόπος του, είχαν νόημα και προορισμό, ακόμα κι όταν ήταν μια απλή γραμμή στο χαρτί.

B612 Η εικονογράφηση πώς εμφανίστηκε στη ζωή σας;

Ήρθε σαν εφαρμογή των παραπάνω, πάλι μέσα από τον πατέρα μου και το μαγικό ατελιέ του με τα χιλιάδες υλικά. Το πρώτο χειροποίητο βιβλίο που ετοιμάζουμε για το τυπογραφείο (λέγεται κασέ), το είδα πρώτη μου φορά πέντε χρόνων. Στα 16 έκανα την πρώτη επαγγελματική εικονογράφηση. Με δυο λόγια, μπήκα στο νόημα του συνόλου της δουλειάς αυτής πολύ νωρίς.

B612 Θυμάστε τα σχόλια που λάβατε από τους αναγνώστες των βιβλίων;

Σχολίαζαν τα χρώματα, γιατί χρησιμοποιούσα, ειδικά τα πρώτα χρόνια, την γκάμα των χρωμάτων της γης κι αυτό, μαζί με το σχέδιο, έδινε αλλιώς την εντύπωση. Το σημαντικό-τερο, όμως, είναι ότι όλο αυτό άρεσε στον αρχαιολόγο, συγγραφέα και ποιητή, Χρήστο Μπουλώτη κι έτσι αρχίσαμε να συνεργαζόμαστε από νωρίς και εντατικά, καταφέροντας να δημιουργήσουμε πολλά βιβλία για μικρούς και μεγάλους.

B612 Σε πόσα βιβλία έχετε συνεργαστεί με τον Χρήστο Μπουλώτη;

Περάσαμε τους 30 τίτλους. Εκεί κι αν είχαμε σχόλια και αναγνώστες. Ο Χρήστος μας είναι σπουδαίος, απευθύνεται σε ευρύ κοινό, το οποίο είχα τη χαρά και την τιμή να προσεγγίσω κι εγώ δουλεύοντας κοντά του.

B612 Πώς αναλαμβάνετε ένα βιβλίο; Λέτε όχι σε προτάσεις;

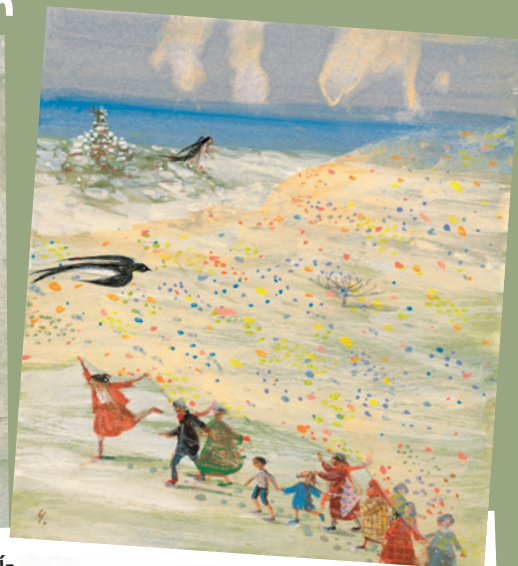
Όταν το κείμενο χτυπήσει ευαίσθητη χορδή, το αναλαμβάνω αμέσως. Με βάση το σχήμα που το αποφασίζουμε από κοινού με τον εκδότη, ξεκινάει το πρώτο σχέδιο. Αλλιώς, διακριτικά αρνούμαι.

B612 Ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείτε στην εικονογράφηση ενός βιβλίου;

Φτιάχνω ένα μικρό χειροποίητο βιβλιαράκι, αριθμώ τις σελίδες του κι εκεί μέσα σκιτσάρω. Κατόπιν κόβω από το τελικό χαρτί τα δισέλιδα (όπως βλέπουμε το βιβλίο ανοικτό) στις οριστικές διαστάσεις τους με ακρίβεια χιλιοστού, τοποθετώ το κείμενο και ξεκινώ να βρω το ύφος, που σε κάθε βιβλίο είναι διαφορετικό.

B612 Με ποιους συγγραφείς έχετε συνεργαστεί;

Ξεκίνησα με μία δεκάτομη σειρά παραδοσιακών παραμυθιών που διασκεύαζε ο θείος μου, Μενέλαος Στεφανίδης. Τότε φάνηκε ο Χρήστος Μπουλώτης, που αναφέραμε παραπάνω. Κι ακόμα ολοκλήρωσα εκδόσεις με κείμενα Παπαδιαμάντη, Σαπφώς, Λόρκα, Άλκης Ζέη, Παναγιώτη Κουσσαθανά, Ελένης Σαραντίτη, Ζωής Βαλάση, Ιφιγένειας Μαστρογιάννη, Γιάννη Παπαδάτου, πρόσφατα Δέσποινας Ηρακλέους, Απόστολου Πάππου – συγγραφείς της νεώτερης παιδικής λογοτεχνίας.

B612 Μια ξεχωριστή συνεργασία είχατε και με τον τραγουδοποιό μας, Διονύση Σαββόπουλο...

Ναι, σε μια πολύ ξεχωριστή τετράτομη ελληνική μυθολογία με την αφήγησή του. Κι εδώ να πω ότι και προσωπικά μπήκα στον χώρο του γραψίματος και για παιδιά και για μεγάλους.

B612 Ξεχωρίζετε κάποιο από τα βιβλία που ζωγραφίσατε;

Ανάμεσα στα 130, που το καθένα ήταν κομμάτι της ζωής μου, δύσκολο. Τρία θα σας πω: «Κάτι παράξενο απόψε συμβαίνει» - δικό μου και το κείμενο με ενταγμένα έντεκα κλασικά παραμύθια-, «Η παράξενη αγάπη του αλόγου και της λεύκας» -το διαμάντι του Χρήστου Μπουλώτη-, «Το κοτσύφι» (σιωπηλό βιβλίο).

B612 Με ποιον τρόπο εργάζεστε; Κάνετε και ασπρόμαυρη εικονογράφηση;

Δουλεύω όπως ορίζει το συναίσθημα και το ύφος του κειμένου. Συνήθως, δουλεύω απευθείας με χρώμα στο χαρτί. Από αυτή τη χρωματισμένη επιφάνεια, γεννιούνται μορφές, εικόνες, συμβάντα που ούτε θα μου περνούσαν απ' το μυαλό και μπαίνω σ' έναν κόσμο που γεννιέται από τα χέρια μου, αλλά και που ο ίδιος μου δίνει ζωή. Στο ασπρόμαυρο προτιμώ σκέτο σχέδιο, μολύβι, μελάνι ή ακόμη χαρακτηριστική, τέχνη που ιδιαίτερα αγαπώ. Πειραματίζομαι συνέχεια.

B612 Ποιος «οδηγεί» τη φαντασία στο παιδικό βιβλίο, η εικόνα ή ο λόγος;

Επιτρέψτε μου να πω, περισσότερο η εικόνα, μιλώντας πάντα για το παιδικό βιβλίο. Όταν όμως ο λόγος στο παιδικό βιβλίο έχει αξία και σημασία, όταν είναι γραμμένος από σημαντικό και σεμνό δημιουργό, ποιητή ουσιαστικά, τότε έχει πολύ μεγάλη δύναμη. Αυτό φαίνεται όταν εντυπώνεται στα παιδιά και τον επαναλαμβάνουν φωναχτά και εκτός βιβλίου.

B612 Είστε ζωγράφος και η δουλειά σας είναι η δεξιότητά στο χέρι. Κάποιοι εικονογραφούν στον υπολογιστή. Πώς το βλέπετε αυτό;

Πολλές δουλειές του υπολογιστή έχουν αισθητική και ενδιαφέρον. Πολλές δουλειές του χεριού είναι ακαλαίσθητες και αδιάφορες. Ο τρόπος δεν έχει την κύρια σημασία. Ωστόσο η δουλειά του χεριού, δεν παύει να προσφέρει αυθεντικό έργο τέχνης.

B612 Έχει και μοναδικότητα...

Οι μικροί μας αναγνώστες νιώθουν τη γραμμή που τραβήχτηκε με το μολύβι, την πινελιά που μπήκε με το χέρι, το έργο που έγινε με καρδιά και ψυχή.

Οι μικροί δημοσιογράφοι:

Όμιλος 1: Γοντικάκη Μ., Ζήκου Μ., Κακουράτου Α., Καρατζά Μ. Καρκαλάκου Ε., Μπερέτη Ν., Νοδάρη Μ., Νόου Ε., Παναγιώτου Α. Παπαγεωργίου Κ., Σιώκα Κ., Χάνη Δ.

Όμιλος 2: Αρμακόλας Γ., Βατσολάκη Α., Γεωργοπούλου Σ., Γλουσιάνου Κ. Κρητικού Η., Λυμπερής Δ., Μηνταίδης Π., Μπισάκη Ν., Μπλέτσα Μ. Σωτηροπούλου Σ., Τσιπίτη Θ., Φραντζόγλου Θ., Χατζηγιαννάκη Ε.

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί: Κιούσης Γιώργος, Ξενάκη Χριστίνα

Μιλώντας για τον σχολικό εκφοβισμό

Η 6^η Μαρτίου είναι η Πανελλήνια Ημέρα κατά της Βίας στα σχολεία. Κάθε χρόνο, την ημέρα αυτή στο σχολείο μας, κάνουμε συζητήσεις και διάφορες δράσεις, γιατί θέλουμε ένα σχολείο το οποίο **αγκαλιάζει, κατανοεί, ενθαρρύνει και συμπεριλαμβάνει το κάθε παιδί**. Ένα σχολείο απαλλαγμένο από κάθε μορφή βίας!

Στο σχολείο μας υπάρχουν διαφορές. Άλλος σκέφτεται αλλιώς, άλλος θυμώνει πιο εύκολα και άλλος φοβάται να μιλήσει.

Μα, όταν κάτι μας πονάει, δε φωνάζουμε, δεν κοροϊδεύουμε, δε σωμαίνουμε.

Στο σχολείο μας λύνουμε τις διαφορές αλλιώς.

Με διάλογο, με σεβασμό, με διαμεσολάβηση.

Λέμε ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟ!

Λέμε ΝΑΙ ΣΤΟ ΜΑΖΙ!

Διαφορές θα έχουμε, μα δε θα μας χωρίζουν. Με διάλογο και σεβασμό οι σχέσεις μας θα ανθίζουν.

Αν δω κάποιον που πονά, δε μένω παρατηρητής.

Στέκομαι, μιλάω, βοηθώ, είμαι φίλος δυνατός!

Στο σχολείο μας ακούμε.

Στο σχολείο μας σεβόμαστε.

Στο σχολείο μας κανείς δε μένει μόνος.

Λέμε ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟ!

Λέμε ΝΑΙ ΣΤΟ ΜΑΖΙ!

Ποιες πιστεύετε ότι είναι οι διαφορές ανάμεσα στον καυγά και στον σχολικό εκφοβισμό;

Ο καυγάς γίνεται ανάμεσα σε φίλους.

Στον εκφοβισμό δεν υπάρχει φιλική σχέση.

Ο καυγάς ξεκινά από μια διαφορά ή παρεξήγηση.

Ο εκφοβισμός γίνεται ξανά και ξανά.

Ο καυγάς μπορεί να λυθεί με διάλογο.

Ο εκφοβισμός χρειάζεται την παρέμβαση του ενήλικα.

Στον καυγά κανείς δε θέλει να πληγώσει τον άλλο.

Στον εκφοβισμό κάποιος θέλει να πληγώσει και να υποτιμήσει.

Στον καυγά μιλούν και οι δυο.

Στον εκφοβισμό ο ένας φοβάται και δε μιλά.

Τι μπορείς να κάνεις, εάν εσύ ή ένας συμμαθητής σου δεχθεί συμπεριφορές εκφοβισμού;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

«Μουσική είναι η τέχνη

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Η μουσική είναι παντού γύρω μας: στο σπίτι, στο σχολείο, στο αυτοκίνητο, στις γιορτές. Δεν είναι μόνο για να ακούμε ή να χορεύουμε. Η μουσική μπορεί να μας αλλάξει τη διάθεση και τα συναισθήματά μας.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Όταν ακούμε ένα χαρούμενο τραγούδι, συχνά θέλουμε να χαμογελάσουμε ή να χορέψουμε. Αντίθετα, μια αρχή και ήσυχη μουσική μπορεί να μας κάνει πιο ήρεμους ή και λίγο λυπημένους. Η μουσική «μιλάει» στην καρδιά μας, χωρίς να χρειάζεται λόγια.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΜΥΑΛΟ

Η μουσική βοηθά το μυαλό μας να δουλεύει καλύτερα. Όταν μαθαίνουμε ένα τραγούδι, θυμόμαστε λόγια και μελωδίες. Αυτό δυναμώνει τη μνήμη μας και τη συγκέντρωσή μας. Γι' αυτό πολλά παιδιά μαθαίνουν πιο εύκολα, όταν τραγουδούν.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑ

Ο ρυθμός κάνει το σώμα μας να κινείται. Χτυπάμε παλαμάκια, κουνάμε το κεφάλι ή χορεύουμε. Η μουσική μάς βοηθά να γυμναστούμε και να εκφραστούμε, χωρίς να μιλάμε.

Αν δεν υπήρχε μουσική, πώς νομίζεις ότι θα ήταν η ζωή μας;

Η ζωή θα ήταν πιο μίζερη και καινούμερη, γιατί δε θα υπήρχαν όμορφες μελωδίες να τη στολίζουν.

Ιομήνη Ορφανού, Γ1

Θα ήταν μελαγχολική και η ανθρωπότητα θα πίστευε ότι δεν υπάρχει αύριο.

Κωνσταντίνα Ζωγόγιαννη, ΣΤ3

Η ζωή μου θα ήταν άδεια, χωρίς συναισθήματα, σαν ένας ουρανός χωρίς σύννεφα.

Σμαράγδα Στεφάνου, Γ2

Κανένας δεν περνάει καλά χωρίς μουσική, άρα η ζωή μας δε θα ήταν όμορφη.

Μυιιάδα Πανήλιου, Γ3

Η ζωή μας θα ήταν βαρετή, γιατί δε θα μπορούσαμε να εκφραστούμε μέσα από μελωδίες που είναι σημαντικές στην γυμναστική μας.

Αθήνη Βρετού, ΣΤ1

Η ζωή μας θα ήταν άσχημη, γιατί θα υπήρχε παντού μια ατονία και δε θα υπήρχε κανένα μουσικό όργανο ούτε και χορός.

Μαρία Ζήμου, Ε1

Η ζωή θα ήταν μονότονη, χωρίς χρώμα και θα απουσίαζαν και άλλα καλλιτεχνικά είδη. Χωρίς τη μουσική είναι πολλά που λείπουν από την καθημερινότητα.

Μαριάνθη Νοδάρη, Ε1

να σιέφρτεσαι με ήχους»

Jules Combarieu, 1859 - 1916, Γάλλος μουσικολόγος

Τι είναι ρυθμός;

Ο ρυθμός είναι το «βήμα» της μουσικής. Είναι αυτό που μας κάνει να κουνάμε το πόδι μας, να χτυπάμε παλαμάκια ή να χορεύουμε.

Τα τύμπανα είναι μουσική;

Όταν ακούμε τη λέξη «μουσική», συνήθως σκεφτόμαστε τραγούδια, μελωδίες και νότες. Όμως, η μουσική δεν είναι μόνο αυτό. Η μουσική αποτελείται από ήχους, ρυθμό και έκφραση. Γι' αυτό τα τύμπανα είναι πραγματική μουσική. Τα τύμπανα δεν παίζουν νότες όπως το πιάνο, αλλά κρατούν τον ρυθμό, κάτι πολύ σημαντικό για κάθε τραγούδι.

Τα τύμπανα ανήκουν στα κρουστά όργανα. Παράγουν ήχο, όταν τα χτυπάμε με τα χέρια ή με μπαγκέτες.

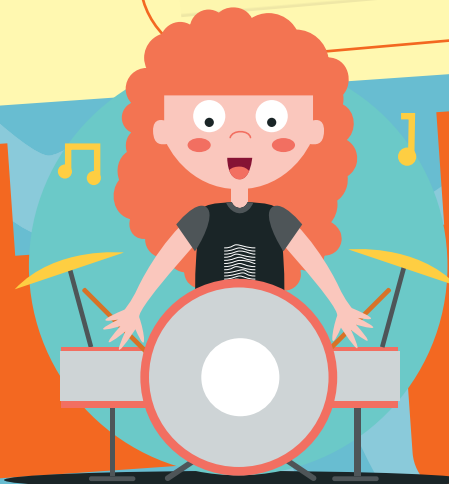
Κάνω εξάσκηση στα τύμπανα:

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΜΕ ΜΠΟΤΑ ΚΑΙ ΗΙ-ΗΑΤ

Υπάρχουν πολλά είδη τυμπάνων:

- μεγάλα και μικρά
- ξύλινα ή μεταλλικά
- παραδοσιακά και σύγχρονα

Όταν παίζουμε τύμπανα...

- μαθαίνουμε να μετράμε
- εξασκούμε τη συγκέντρωση
- συνεργαζόμαστε με άλλους
- εκφράζουμε τα συναισθήματά μας.

Περί μουσικής!

Διάλεξε τη σωστή απάντηση:

1. Το πιάνο έχει πλήκτρα.
☐ Σωστό ☐ Λάθος
2. Η κιθάρα είναι πνευστό όργανο.
☐ Σωστό ☐ Λάθος

3. Η μουσική μπορεί να μας κάνει να χαρούμε.

☐ Σωστό ☐ Λάθος

4. Τα τύμπανα έχουν χορδές.

☐ Σωστό ☐ Λάθος

Απαντήσεις: 1. Σ, 2. Λ, 3. Σ, 4. Λ

5ος Διαγωνισμός Διηγήματος

για μαθητές Δ', Ε', Στ' τάξης

«Το παγκάκι που

Γεια σας!

Ελπίζω να με θυμάστε! Είμαι ο Άντριους Γουέλς. Πέρασαν κίολας πέντε ολόκληρα χρόνια από όταν πήρα την απόφαση να προκηρύξω τον 1° Διαγωνισμό Διηγήματος, για τους μαθητές της Δ', Ε' και Στ' δημοτικού του «Δελασάλ». Όπως διαβάσατε στο προηγούμενο τεύχος της εφημερίδας «Ένας υπέροχος κόσμος», προκήρυξα τον Διαγωνισμό Διηγήματος και φέτος, για πέμπτη συνεχόμενη χρονιά. Ανυπομονούσα για ακόμη μια φορά να αντικρίσω το συγγραφικό ταλέντο των μαθητών μας!

Φέτος, ζήτησα από τα παιδιά να γράψουν διηγήματα, με θέμα: «Το παγκάκι που άκουγε ιστορίες». Πιο συγκεκριμένα, το θέμα συνόδευε η ακόλουθη εισαγωγή: «Κάθε μέρα, στο πάρκο, ένα παγκάκι περιμένει... Κάποιοι κάθονται να ξεκουραστούν, άλλοι να μιλήσουν, κάποιοι απλώς να ονειρευτούν. Μα το παγκάκι ακούει... Και κρατά όλες τις ιστορίες που του ψιθυρίζουν οι περαστικοί! Τι ιστορίες να έχει ακούσει άραγε; Μια ιστορία επιστημονικής φαντασίας; Μια περιπέτεια με γάτες και περιστέρια; Ή μήπως κάτι μαγικό που μόνο εσύ μπορείς να σκεφτείς;»

Οι μικροί συγγραφείς, χωρίς να χάσουν χρόνο, μου έστειλαν ιστορίες που χαρακτηρίζονταν από ζωντάνια, μυστήριο, αγωνία, χιούμορ και ανατροπές και κράτησαν ζωντανό το ενδιαφέρον μου.

Έφτασε η στιγμή να μοιραστώ μαζί σας τα διηγήματα των έξι νικητών (2 για κάθε τάξη), οι οποίοι, εκτός από τη διάκρισή τους, κέρδισαν και δωροεπιταγές από τα Public.

Καλή απόλαυση!

Στην άκρη ενός παλιού πάρκου, κάτω από τη σκιά μιας μεγάλης λεύκας, στεκόταν ένα ξύλινο παγκάκι. Δεν ήταν ένα συνηθισμένο παγκάκι· είχε αυτιά που άκουγαν, καρδιά που θυμόταν και ψυχή που αγαπούσε τις ιστορίες των παιδιών. Κάθε απόγευμα, όταν ο ήλιος έδυε, τα παιδιά της γειτονιάς μαζεύονταν γύρω του. Άλλοι κάθονταν πάνω του, άλλοι ξάπλωναν στο γρασίδι κι όλοι μαζί τού χάριζαν τις πιο όμορφες, αληθινές ή φανταστικές ιστορίες.

Το παγκάκι τις άκουγε όλες: την ιστορία της μικρής Άννας που ήθελε να γίνει αστροναύτης, του Μάριου που έφτιαχνε κάστρα από λάσπη και ονειρευόταν να γίνει αρχιτέκτονας, της Ελένης που μιλούσε με τις πεταλούδες, και του Γιάννη που πίστευε πως μια μέρα θα ανακαλύψει έναν κρυμμένο θησαυρό κάτω από το πάρκο.

Κάθε ιστορία ήταν για το παγκάκι ένας μικρός θησαυρός. Τις φύλαγε μέσα του σαν να ήταν διαμάντια.

Μια μέρα, όμως, τα παιδιά δεν ήρθαν. Ο ουρανός ήταν μουντός και το πάρκο έμοιαζε πιο άδειο από ποτέ. Τότε εμφανίστηκε ένα αγόρι που το παγκάκι δεν είχε ξαναδεί. Περπατούσε αργά, με τα χέρια στις τσέπες και το βλέμμα χαμηλωμένο. Κάθισε στην άκρη του παγκακιού χωρίς να πει λέξη. Το παγκάκι ένιωσε τη μοναξιά του πάνω του.

«Θέλεις να σου πω μια ιστορία;» ρώτησε το παγκάκι με τη σιωπηλή ήρεμη φωνή που μόνο όσοι είχαν ανάγκη μπορούσαν να ακούσουν.

«Μια ιστορία;» Το αγόρι σήκωσε το κεφάλι του, ξαφνιασμένο.

Και τότε το παγκάκι άρχισε να του διηγείται. Του μίλησε για την Άννα που δεν φοβόταν να ονειρεύεται μεγάλα πράγματα. Για τον Μάριο που δε σταματούσε να χτίζει, ακόμα κι όταν τα κάστρα του από άμμο γκρεμίζονταν. Για την Ελένη που έβλεπε ομορφιά εκεί που οι άλλοι έβλεπαν απλώς αστέρια. Για τον Γιάννη που πίστευε στους θησαυρούς, ακόμα κι όταν όλοι γελούσαν.

Το αγόρι άκουγε με μάτια ορθάνοιχτα. Κάθε ιστορία ήταν σαν να άναβε ένα μικρό φως μέσα του. Όταν το παγκάκι τελείωσε, το αγόρι σπκώθηκε και κοίταξε γύρω του. Για πρώτη φορά παρατήρησε ότι στο πάρκο υπήρχαν κι άλλα παιδιά, απλώς εκείνος δεν τα είχε προσέξει ποτέ.

Την επόμενη μέρα γύρισε. Αυτή τη φορά κάθισε πιο άνετα. Κι όταν ήρθαν τα παιδιά, το παγκάκι ένιωσε κάτι μαγικό: το μοναχικό αγόρι χαμογέλασε. Πλησίασε την Άννα και της είπε ότι του άρεσαν τα αστέρια. Έφτιαξε με τον Μάριο ένα κάστρο από χώμα, μίλησε με την Ελένη, γέλασε με τον Γιάννη.

Και το παγκάκι, βλέποντάς τους όλους μαζί, κατάλαβε πως οι ιστορίες που φυλάει δεν είναι μόνο για να ακούγονται, είναι για να ενώνουν ανθρώπους.

Ισιδωρος Αλέκου, Ε1

Ε' ΤΑΞΗ

Κάποτε ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν Ανθούλα. Στη μικρή αλλά όμορφη πλατεία της γειτονιάς της, λίγο πιο πάνω από το σπίτι της υπήρχε ένα παγκάκι. Παρατηρώντας τους ανθρώπους που κάθονταν κι έπειτα σηκώνονταν από πάνω του, κατάλαβε ότι αυτό το παγκάκι δεν ήταν σαν τα υπόλοιπα. Κατάλαβε ότι είχε την ικανότητα να ακούει. Κάθονταν πολλοί άνθρωποι αλλά όλοι έφευγαν πιο ήρεμοι, σαν να είχαν αφήσει εκεί ένα βάρος από την ψυχή τους. Κάθε απόγευμα που έβγαζε βόλτα τον σκύλο της, έβρισκε εκεί και κάποιον άλλον.

Η Ανθούλα παρατηρούσε... Άλλοτε έβρισκε έναν άστεγο παππούλη, που θυμόταν τη γυναίκα του και το σπίτι που είχε κάποτε. Κάποια άλλη φορά ήρθε ένα μικρό τσιγγανάκι. Κρατούσε ένα πλαστικό ποτήρι και κοιτούσε τους ανθρώπους στα μάτια. Κάθισε για λίγο, σαν να ήθελε να ξεκουραστεί. Είπε στο παγκάκι πως κουράστηκε να τριγυρνάει ζητώντας χρήματα και πως θα ήθελε να πηγαίνει σχολείο. Το παγκάκι δε μιλούσε, αλλά άκουγε.. Αργότερα ήρθε και μια γιαγιά. Ακούμπησε πάνω του μια σακούλα με πλεκτά σκουφάκια. Τα είχε φτιάξει μόνη της, για να τα πουλήσει. Έλεγε ότι πονούσαν πλέον τα χέρια της.

Ένα άλλο απόγευμα κάθισε στο παγκάκι ένα μελαγχολικό παιδάκι. Η Ανθούλα παρατηρούσε. Έλεγε ότι οι γονείς του ήταν χωρισμένοι και πίστευε ότι εκείνο έφταιγε για όλα. Του είπε ότι είχε νεύρα και μερικές φορές δεν μπορούσε να τα ελέγξει, ότι συνήθιζε να μην συζητάει ήρεμα αλλά να φωνάζει, ότι μιλούσε άσχημα στην οικογένειά του και μετά ένιωθε άσχημα γι' αυτό, πως δεν είχε διάθεση να διαβάσει, ακόμα κι αν ήξερε ότι έπρεπε, πως ήθελε μόνο να παίζει με το κινητό του και να φτιάχνει κόσμους και χαρακτήρες. Γιατί εκεί ένιωθε πως είχε τον έλεγχο και πως κανείς δεν το πίεζε. Είπε πως κουράστηκε να πηγαίνει κάπου απλώς επειδή πρέπει να πάει. Και πως ένιωθε συνέχεια πιεσμένο, χωρίς να ξέρει τον λόγο. Το παγκάκι άκουγε. Η Ανθούλα σκεφτόταν ότι, αν το παγκάκι μπορούσε να μιλήσει, θα του έλεγε πως δεν είναι κακό παιδί. Είναι απλώς ένα παιδί με πολλά στην καρδιά του. Όταν το παιδάκι σηκώθηκε να φύγει, η Ανθούλα είδε ότι χαμογέλουσε, όπως κι όλοι όσοι είχαν καθίσει πριν από αυτό.

Ακούγοντας όλους αυτούς τους διαφορετικούς ανθρώπους καθημερινά, το παγκάκι κάποιες φορές ευχόταν να είχε στόμα να μιλήσει και δυο χέρια να αγκαλιάσει. Αλλά ίσως και να μη χρειαζόταν, γιατί κατάλαβε πως, ακόμα κι αν δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο, μπορεί να κάνει κάτι πολύ σημαντικό: να ακούει.

Σταυρούλα Πετρίδου, Ε4

Στο πάρκο υπήρχε ένα ξύλινο παγκάκι το οποίο είχε ακούσει πολλές ιστορίες. Μια μέρα κάθισε ένα παιδάκι και κοίταζε τα παιδιά που έπαιζαν. Τον πλησίασε ένας παππούς και κάθισε δίπλα του. Το παιδάκι τον κοίταξε και έσκυψε ξανά το κεφάλι του.

-Τι έχεις αγόρι μου; τον ρώτησε ο παππούς.

-Τίποτα! απάντησε το παιδί.

-Σε πειράζει να καθίσω δίπλα σου;

Το παιδί απάντησε αρνητικά και έσκυψε ξανά το κεφάλι.

Το ίδιο επαναλαμβανόταν σχεδόν για έναν μήνα. Το παιδάκι μόνο του στο παγκάκι και ο παππούς σιωπηλός δίπλα.

Όπου μια μέρα, ο παππούς βρήκε το παιδί στο παγκάκι να κλαίει ασταμάτητα. Δεν του μίλησε, απλά κάθισε δίπλα του. Τότε το παιδί άρχισε να μιλάει. Μιλούσε για τη ζωή του στην πατρίδα πριν τον πόλεμο, για όλες τις άσχημες εικόνες που είδε και για εκείνους τους τρομακτικούς ήχους, μέρα και νύχτα.

Ο παππούς το άκουγε χωρίς να το διακόπτει. Το παιδί, ξαφνικά, σταμάτησε να κλαίει, το πρόσωπο του φωτίστηκε λίγο και συνέχισε ...

-Έμενα σε ένα καταπράσινο χωριό. Με τους φίλους μου ήμασταν χαρούμενοι, πηγαίναμε στο σχολείο μας με το ποδήλατο, χορεύαμε στη βροχή και γελούσαμε όπως αυτά τα παιδάκια που έρχομαι και βλέπω εδώ κάθε μέρα. Το σχολείο μας είχε μια μεγάλη αυλή και οι τάξεις μας ήταν γεμάτες χρώματα από τις ζωγραφιές μας. Ξέρετε, μου λείπει η δασκάλα μου, είναι ... μάλλον ήταν καλосυνάτη, αστεία, ευγενική, μας αγαπούσε. Ακόμη και όταν κάναμε αταξίες, μας μάλωνε κρατώντας μας στην αγκαλιά της.

Μου λείπουν οι γονείς και τα αδέρφια μου. Οι Κυριακές μας, οι βόλτες μας, τα γέλια και οι συζητήσεις μας στο τραπέζι. Μου λείπει ο φίλος μου ο Κερέμ και τα παιχνίδια μας στην αυλή του σπιτιού μου, πάντα με τον Αζόρ να μας κυνηγάει γαυγίζοντας και κουνώντας χαρούμενα την ουρά του. Πάντα θυμόναμε μαζί του γιατί τρυπούσε με τα δόντια του τις μπάλες μας. Μακάρι να ήταν κοντά μου και υπόσχομαι δε θα τον μάλωνα ποτέ ξανά. Μου λείπει το ζεστό κρεβάτι μου και η αγκαλιά της μαμάς μου. Πόσο φοβάμαι μακριά της... Ξέρετε, κάθε μέρα περιμένω να έρθουν να με βρουν. Από αυτόν εκεί τον δρόμο δε θα περάσουν; Πρώτη φορά ρώτησε κάτι τον παπού. Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

-Θέλω την ΠΑΛΙΑ ΜΟΥ ΖΩΗ ΠΙΣΩ! φώναξε το παιδί, κοιτώντας τον ουρανό.

Το παγκάκι λύγισε, σαν να προσπαθούσε να αγκαλιάσει το παιδί και μια ακτίνα ήλιου έπεσε πάνω σαν να ήθελε να ζεστάνει την πληγωμένη του καρδιά.

Γρηγόρης Φλωκατούλας, Δ1

Ενα απόγευμα Σαββάτου, τέσσερις φίλοι αποφάσισαν να πάνε για πρώτη φορά βόλτα στο μεγάλο πάρκο στην άκρη της πόλης. Έτρεχαν, έπαιζαν και γελούσαν ξέγνοιαστοι, χωρίς να κοιτούν το ρολόι και πριν το καταλάβουν είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει... Είχαν απομακρυνθεί αρκετά από την είσοδο του πάρκου. Τα φώτα ήταν λίγα και ο αέρας είχε αρχίσει να φυσάει πιο δυνατά. Κανείς δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι είχαν χαθεί...

Ψάχνοντας κάπου να καθίσουν, βρήκαν σε μια άκρη ένα παλιό ξύλινο παγκάκι, ξεθωριασμένο και φθαρμένο από τον ήλιο και τη βροχή. Κουρασμένοι όπως ήταν, κάθισαν χωρίς δεύτερη σκέψη όλοι μαζί, στριμωγμένοι. Το παγκάκι όπως ήταν, κάθισαν χωρίς να φοβούνται. Αλλά τότε ξαφνικά είδαν μια λάμψη, έτριξε και είχαν αρχίσει να φοβούνται. Είχαν απομακρυνθεί αρκετά από την είσοδο του πάρκου. Τα φώτα ήταν λίγα και ο αέρας είχε αρχίσει να φυσάει πιο δυνατά. Κανείς δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι είχαν χαθεί...

Ψάχνοντας κάπου να καθίσουν, βρήκαν σε μια άκρη ένα παλιό ξύλινο παγκάκι, ξεθωριασμένο και φθαρμένο από τον ήλιο και τη βροχή. Κουρασμένοι όπως ήταν, κάθισαν χωρίς δεύτερη σκέψη όλοι μαζί, στριμωγμένοι. Το παγκάκι όπως ήταν, κάθισαν χωρίς να φοβούνται. Αλλά τότε ξαφνικά είδαν μια λάμψη, έτριξε και είχαν αρχίσει να φοβούνται. Είχαν απομακρυνθεί αρκετά από την είσοδο του πάρκου. Τα φώτα ήταν λίγα και ο αέρας είχε αρχίσει να φυσάει πιο δυνατά. Κανείς δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι είχαν χαθεί...

Και τότε άρχισαν να εμφανίζονται μπροστά τους αμέτρητες εικόνες, σαν όνειρο. Παιδάκια που έτρωγαν παγωτό και χοροπηδούσαν πάνω στο παγκάκι, μαθητές που τσακωνόνταν για ασήμαντα πράγματα και μετά τα ξαναέβρισκαν, νέα ζευγάρια που έκαναν σχέδια για το μέλλον, ένας μπαμπάς που καθόταν να ξεκουραστεί, μια μητέρα που κουνούσε το καρότσι με το μωρό, δυο κυρίες που κουτσομπολούσαν ασταμάτητα, ένας παππούς που καθόταν μόνος του κάθε μέρα και έλεγε ατελείωτες ιστορίες από τη ζωή του, καθώς έπαιζε το κομπολόι του, ακόμα και ένας σκύλος που βρήκε καταφύγιο από τη βροχή... Κάθε ιστορία ήταν μια βίδα που κρατούσε το παγκάκι όρθιο.

Οι φίλοι ήταν μαγεμένοι. Δεν ήταν οι ιστορίες που είχαν σημασία, αλλά ότι το παγκάκι είχε αγάπη και χώρο για όλους να πουν χωρίς φόβο αυτό που νιώθουν. Η μαγεία κρύβεται τελικά στα πιο απλά πράγματα. Η νύχτα κύλησε ήρεμα, το παγκάκι τους κράτησε ζεστούς και ασφαλείς όλο το βράδυ... Όταν ξημέρωσε, έτρεξαν να βρουν τον δρόμο πίσω στην είσοδο. Πριν φύγουν όμως, γύρισαν, κοίταξαν το παλιό παγκάκι και σκέφτηκαν ότι κανείς δεν μένει πραγματικά μόνος του εδώ. Ίσως και η δική τους περιπέτεια να κρατήσει κάποτε σε κάποιον συντροφιό.

Το παγκάκι έμεινε εκεί σιωπηλό, περιμένοντας τον επόμενο «παράξενο» επισκέπτη του και ήξερε ότι οι ιστορίες δεν είναι για να τις κρατάς, αλλά είναι για να τις μοιράζεσαι, όταν κάποιος τις έχει ανάγκη.

Νίκη Μπισσάκη, ΣΤ3

Σε ένα πάρκο της γειτονιάς υπάρχει ένα παγκάκι. Κάποιοι κάθονται να ξεκουραστούν, άλλοι να μιλήσουν, κάποιοι απλώς να ονειρευτούν. Όμως το παγκάκι ακούει τα πάντα και θυμάται τις ιστορίες των ανθρώπων.

Ένα απόγευμα κάθισε πάνω του ο Μάνος. Το κεφάλι του ήταν σκυφτό. Στο σχολείο τα πράγματα ήταν δύσκολα και ένιωθε πως δεν ήταν καλός σε τίποτα. «Ίσως να τα παρατήσω», ψιθύρισε κοιτάζοντας τα φύλλα που έπεφταν γύρω του. Το παγκάκι ζεστάθηκε και του ψιθύρισε τρυφερά: «Θυμάσαι όταν ήσουν μωρό; Επεφτες ξανά και ξανά. Εκατοντάδες φορές. Κι όμως σηκώνόσουν. Αν τα μωρά τα παρατούσαν, κανείς δε θα περπατούσε». Ο Μάνος χαμογέλασε για πρώτη φορά εκείνη την ημέρα και ένιωσε μια μικρή σπίθα θάρρους μέσα του. Γύρω του άρχισαν να ζωντανεύουν ιστορίες από άλλους ανθρώπους. Ένα παιδί που σήκωσε τον φίλο του όταν έπεσε. Μια οικογένεια που έμεινε ενωμένη σε όλες τις δυσκολίες της. Άνθρωποι που βοηθούσαν ο ένας τον άλλον, ακόμα κι όταν οι ίδιοι πονούσαν. Κάθε πράξη αγάπης που σκεφτόταν ο Μάνος τού έδινε θάρρος.

Ξαφνικά, ακούστηκε κλάμα. Ένα μικρό αγόρι είχε πέσει από το ποδήλατο. Ο Μάνος έτρεξε αμέσως, του έδωσε το χέρι και είπε: «Μην τα παρατάς. Κανείς δεν τα καταφέρνει με την πρώτη». Το αγόρι, σπκώθηκε και χαμογέλασε κι ένα κύμα χαράς γέμισε την καρδιά του Μάνου. Λίγο πιο μετά, βοήθησε μια μαμά με βαριές σακούλες και κάθισε δίπλα σε έναν παππού που ήταν μόνος. Κάθε μικρή πράξη τον έκανε πιο δυνατό και θαρραλέο. Όταν γύρισε σπίτι, αγκάλιασε την οικογένειά του. Δεν είχαν λυθεί όλα του τα προβλήματα, αλλά ένιωθε κάπως διαφορετικά. Παρόλο που ήταν μικρός, είχε μάθει ότι η δύναμη βρίσκεται μέσα του.

Το παγκάκι θαύμασε τα κατορθώματα του Μάνου και του ψιθύρισε ένα τελευταίο μυστικό: «Πάρε θάρρος, Μάνο. Κυνήγα τα όνειρά σου, ακόμα και τα πιο τρελά. Κι αν πέσεις, σήκω ξανά. Κάπου εκεί, εκεί που ούτε το φαντάζεσαι, θα βρεις τον εαυτό σου να πετυχαίνει πράγματα που νομίζεις αδύνατα». Γιατί η δύναμη δεν κρύβεται μόνο στο να προσπαθείς και να προσφέρεις, αλλά και στο να ονειρεύεσαι και να συνεχίζεις να φτάνεις εκεί που ποτέ δεν πίστευες ότι μπορείς.

Μαρία Βουλά, Δ1

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα παγκάκι, αλλά όχι ένα οποιοδήποτε παγκάκι. Ένα παγκάκι που έλεγε ιστορίες. Ναι, ιστορίες! Αλλά καλύτερα να σας τα πω από την αρχή.

Λοιπόν, σε μία πόλη της Αγγλίας, υπήρχε ένα ιδιαίτερο βιβλιοπωλείο, ένα μαγικό βιβλιοπωλείο. Όταν δανειζόσουν ένα βιβλίο και ήθελες να το διαβάσεις, δεν καθόσουν σε καναπέδες ή καρέκλες αλλά σε παγκάκια. Σε παγκάκια που μπορούσαν να σου διαβάσουν το παραμύθι σου ή το μυθιστόρημα που επέλεξες.

Με την πρόοδο της τεχνολογίας, όλοι οι άνθρωποι ξέχασαν το βιβλιοπωλείο. Το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν τα ρούχα τους και το πόσα likes θα τους κάνουν στο Instagram. Το βιβλιοπωλείο, όμως, είχε ένα μυστικό. Ήταν το μόνο μέρος στην πόλη που για να συνεχίσει να έχει μαγεία, χρειαζόταν τη μαγεία των ανθρώπων, αυτή που έχει ο καθένας βαθιά στην ψυχή του.

Δυστυχώς όμως, επειδή κανένας δεν το επισκεπτόταν, η μαγεία από τα παγκάκια τελείωνε, εξαφανιζόταν. Έτσι σε λίγες μέρες, η μαγεία των βιβλίων όλης της πόλης και των γνώσεων των ανθρώπων θα χανόταν! Λόγω αυτού, σιγά-σιγά εξαφανίζονταν ένα-ένα τα βιβλία και σιγά-σιγά και η μόρφωση του κάθε ανθρώπου. Δηλαδή, αυτό που είχε καταφέρει ο καθένας να μάθει και να εμπεδώσει μέσα στο κεφάλι του, έσβηνε ολοένα και περισσότερο.

Όπου μια μέρα, ένας ταξιδιώτης από μακριά επισκέφτηκε το παλιό μαγικό βιβλιοπωλείο, για να αναζητήσει λίγο φαγητό και νερό. Εκεί βρήκε τον βιβλιοπώλη στενοχωρημένο, να αγκαλιάζει ένα-ένα τα τελευταία βιβλία που είχαν απομείνει, καθισμένους στο τελευταίο μαγικό παγκάκι, λίγο πριν εξαφανιστεί κι αυτό. Τον ρώτησε τι συμβαίνει. Αφού ο βιβλιοπώλης του εξήγησε, ο ταξιδιώτης κάθισε στο παγκάκι κι άρχισε να διηγείται μια ιστορία σε αυτό και στον βιβλιοπώλη, με τόση ζωντάνια και με τέτοιο χρώμα στη φωνή του, που έκανε και τους δύο τόσο ευτυχισμένους. Ξαφνικά, άρχισαν όλοι στην πόλη να τον ακούνε με θαυμασμό και να νιώθουν μία χαρά που είχαν καιρό να νιώσουν.

Τότε έγινε ένα θαυμαστό γεγονός! Όλη η μαγεία του κάθε πολίτη εμφανίστηκε όπως παλιά και μαζί της εμφανίστηκαν και τα βιβλία που είχαν «χαθεί». Τα ράφια του βιβλιοπωλείου ήταν και πάλι γεμάτα. Ο κάθε κάτοικος της πόλης άρχισε να παίρνει και πάλι από ένα βιβλίο, να κάθεται σε ένα από τα μαγικά παγκάκια και εκείνο να του διαβάζει καταπληκτικές και ενδιαφέρουσες ιστορίες!

Από εκείνη την ημέρα και μέχρι σήμερα, τα παγκάκια της πόλης αυτής λάμπουν τόσο που πρέπει να φοράς γυαλιά ηλίου για να κάθεται πάνω τους και να διαβάζεις το αγαπημένο σου βιβλίο!

Πλέον οι άνθρωποι έχουν καταλάβει την αξία ενός βιβλίου και κάθε μέρα μετά τη δουλειά και το σχολείο, πηγαίνουν σε ένα από τα μαγικά παγκάκια, για να τους διαβάσουν μία ιστορία ή να τους διηγηθούν την ημέρα τους!

Έτσι, αυτή η πόλη έζησε καλά κι εμείς ακόμη καλύτερα, για πάντα!

Θάλεια Τσιπίτη, ΣΤ1

Όλοι Διαφορετικοί, όλοι ίσοι

Η συμμετοχή των νηπίων σε ένα πρόγραμμα αφιερωμένο στη διαφορετικότητα, αποτέλεσε μια σημαντική εμπειρία μάθησης και κοινωνικής ανάπτυξης. Μέσα από δημιουργικές δραστηριότητες, παιχνίδια και συζητήσεις, τα παιδιά είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν και να κατανοήσουν ότι κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός. Το πρόγραμμα συνέβαλε στην καλλιέργεια αξιών, όπως ο σεβασμός, η αποδοχή και η συνεργασία, βοηθώντας τα νήπια να αναπτύξουν θετικές στάσεις απέναντι στους άλλους. Παράλληλα, ενισχύθηκε η ενσυναίσθηση και η κατανόηση ότι οι διαφορές μεταξύ των ανθρώπων αποτελούν ένα φυσικό και όμορφο στοιχείο της κοινωνίας μας.

Στο πλαίσιο του προγράμματος, τα νήπια επισκέφθηκαν τον «Φάρο Τυφλών», όπου βίωσαν μια ιδιαίτερα σημαντική εμπειρία μάθησης και ευαισθητοποίησης. Τα παιδιά είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά πτυχές της καθημερινότητας των ατόμων με προβλήματα όρασης και να ενημερωθούν, μέσα από κατάλληλη παρουσίαση, για τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι αυτοί κινούνται, επικοινωνούν και συμμετέχουν ενεργά στην κοινωνία.

Γεωργία Καλτσή: Πηγή έμπνευσης και σεβασμού

Το νηπιαγωγείο μας είχε την τιμή να υποδεχτεί την παραολυμπιακή αθλήτρια, Γεωργία Καλτσή, γεγονός που αποτέλεσε μια ιδιαίτερα θετική και γεμάτη έμπνευση εμπειρία για τα νήπια. Τα παιδιά είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά μια αθλήτρια που με την προσπάθεια, την επιμονή και το θάρρος της αποτελεί σημαντικό πρότυπο. Μέσα από τη συζήτηση και την αλληλεπίδραση μαζί της, τα νήπια κατανόησαν την αξία της προσπάθειας, της δύναμης της θέλησης και της πίστης στον εαυτό μας. Παράλληλα, η συνάντηση αυτή συνέβαλε στην καλλιέργεια θετικών στάσεων, όπως ο σεβασμός, η αποδοχή και η εκτίμηση της διαφορετικότητας.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

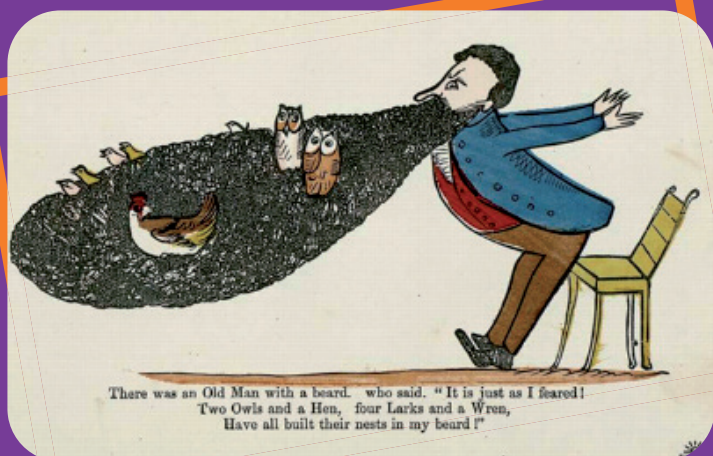
Βοήθησε τους δυο φίλους να φτάσουν στο σχολείο τους.

Τι είναι τα λίμερικ;

Τα λίμερικ (limericks) είναι μικρά, αστεία ποιηματάκια με έναν ρυθμό που «χοροπηδάει». Είναι μόνο πέντε στίχοι και συχνά μιλούν για κάποιον άνθρωπο ή ζώο που κάνει κάτι παράξενο ή αστείο. Μέσα σε λίγες λέξεις, αφηγούνται μια μικρή ιστορία, που συνήθως τελειώνει με κάτι απρόσμενο, σαν ένα μικρό ανέκδοτο σε μορφή ποιήματος. Δε χρειάζεται να βγάζουν πάντα απόλυτο νόημα. Αρκεί να μας κάνουν να σκεφτούμε, να γελάσουμε και να δημιουργήσουμε. Χαρακτηρίζονται από πολύ χιούμορ, φαντασία και παιχνιδιάρικη διάθεση.

Ποια είναι η βασική τους δομή;

Κάθε λίμερικ ακολουθεί μια συγκεκριμένη «συνταγή». Έχει 5 στίχους της μορφής AABBA.

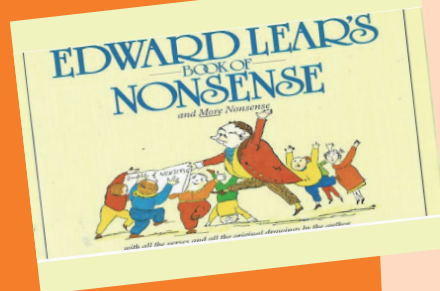
Πιο συγκεκριμένα:

- Οι 1^{ος}, 2^{ος} και 5^{ος} στίχος ομοιοκαταληκτούν μεταξύ τους (A).
- Οι 3^{ος} και 4^{ος} στίχος κάνουν μια άλλη ομοιοκαταληξία (B).
- Ο 1^{ος} στίχος συνήθως μας λέει «ποιος» και «πού».
- Ο 5^{ος} στίχος φέρνει το αστείο τέλος.
- Ο ρυθμός είναι ζωηρός και συνήθως δημιουργεί μια αστεία εικόνα στο μυαλό μας.

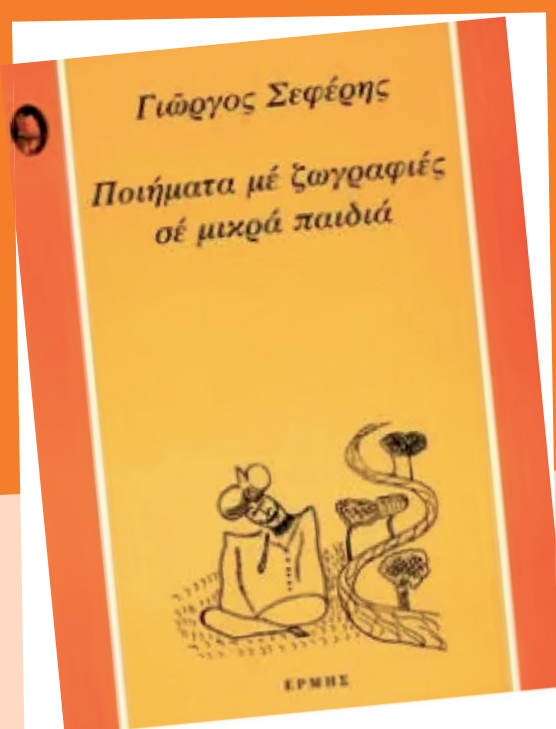
Παρόλο που έχουν κανόνες, στην πραγματικότητα είναι μια ευκαιρία για ελεύθερη φαντασία.

Μια μικρή ιστορία

Τα λίμερικ πρωτοεμφανίστηκαν στην Αγγλία και έχουν ρίζες σε παλιές παραδοσιακές μορφές ποίησης από το 1719. Όμως, έγιναν γνωστά ως ξεχωριστό ποιητικό είδος το 1846, χάρη στον Άγγλο ποιητή, Edward Lear, με το βιβλίο του «Το Βιβλίο των Ανοησιών». Με τα ποιήματά του ο Edward Lear έφερε στην ποίηση παιχνίδι, ελευθερία και χιούμορ.

Στην Ελλάδα, λίμερικ έγραψε και ο μεγάλος ποιητής Γιώργος Σεφέρης. Μάλιστα, προσπάθησε να δώσει στο είδος το ελληνικό όνομα «ληρολόγημα», συνδυάζοντας το όνομα του Ληρ με τη λέξη «λήρος», που σημαίνει τρελή ή ασυνάρτητη κουβέντα. Το 1975 εξέδωσε τη συλλογή λίμερικ, με τίτλο «Ποιήματα με ζωγραφιές σε μικρά παιδιά».

Ποιηματακια!

Ας διαβάσουμε μερικά όμορφα λίμερικ.

Ξίπναι μιά κοπέλα νά'εί το Σάμο
Πού έχωσε το δεξί της στην άμμο
Και με τ' άλλο το χέρι
Εκρατούσε ένα αστέρι
Ετούτη η κοπέλα απ' τη Σάμο.

«Είτανε μια κοπέλα απ' τη Σάμο
που έχωσε το δεξί της στην άμμο
και με τ' άλλο το χέρι
εκρατούσε ένα αστέρι
ετούτη η κοπέλα απ' τη Σάμο.»

Γιώργος Σεφέρης

«Μια οδοντόβουρτσα σκληρή μέσα στο ποτηράκι,
τα δόντια του αφέντη της βαρέθηκε λιγάκι.
Σ' ένα σκουλήκι των δοντιών τηλεφωνεί και λέει:
“Τα δόντια δάπισέ του τα ώστε να μη με θέλει!”
Η ΔΟΛΙΟΤΡΙΧΗ οδοντόβουρτσα από το ποτηράκι.»

Λιάνα Αρανίτου

Γράφουμε τα δικά μας λίμερικ

Στο σπίτι μπορείτε να δοκιμάσετε να
γράψετε τα δικά σας ποιηματακια.

Ορίστε μερικές ιδέες για να ξεκινήσετε:

- Διαλέξτε έναν ήρωα (π.χ. ένα ζώο, έναν
συμπαγή, μια φανταστική φιγούρα).
- Σκεφτείτε κάτι απρόσμενο ή αστείο που
μπορεί να του συμβεί.
- Προσπαθήστε να κάνετε την
ομοιοπαλινδρόμια AABBA.
- Μη φοβηθείτε να χρησιμοποιήσετε
χιούμορ και φαντασία.

Μπορείτε ακόμη να ζωγραφίσετε τον ήρωά
σας και να τον βάλετε δίπλα στο ποίημα.

Δεν πειράζει αν δε βγει τέλειο. Να θυμάστε
ότι στα λίμερικ, το γέλιο μετράει πιο πολύ
από την τελειότητα!

«Σκοράρουμε στο Κέφι...»

Συνηθίζουμε να το λέμε για αστείο... όμως δεν είναι! Η γυμναστική και το διάλειμμα είναι οι αγαπημένες μας ώρες στο σχολείο, ώρες που δεν θέλουμε να χάνουμε για κανέναν λόγο.

Το παιχνίδι και η άθληση είναι δικαίωμά μας — για όλα τα παιδιά στον κόσμο! Μέσα από το παιχνίδι μαθαίνουμε να συνεργαζόμαστε, να σεβόμαστε τους άλλους και να παίζουμε με κανόνες.

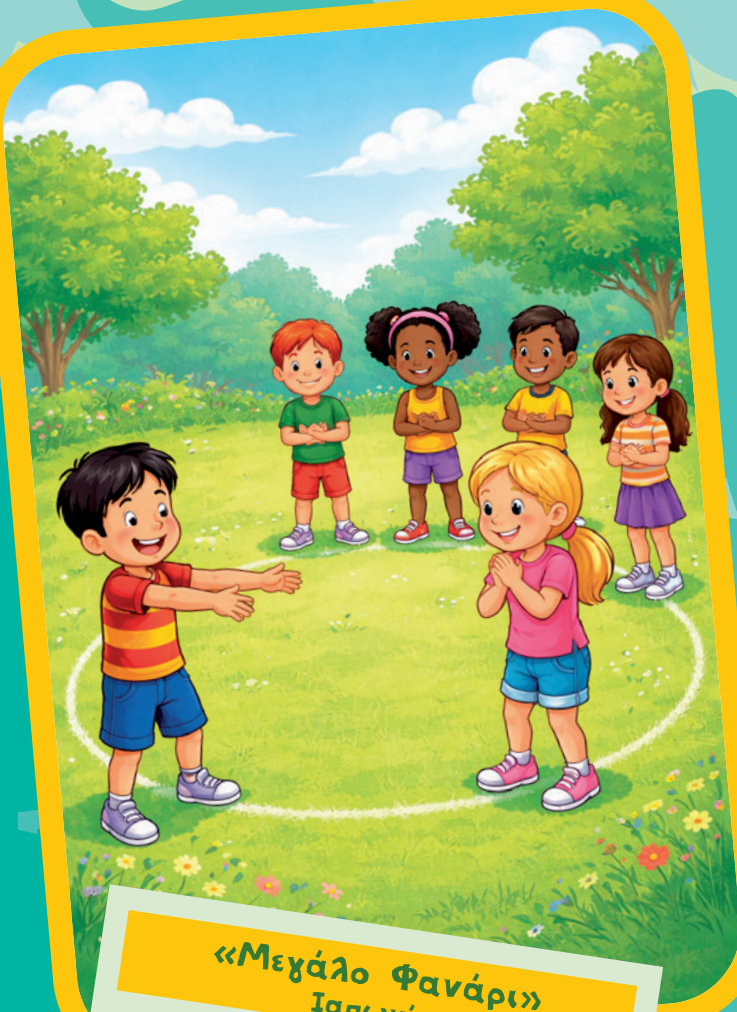
Δεν υπάρχει καλύτερη απασχόληση από τα παιχνίδια με φίλους! Μπορεί καμιά φορά να χάνουμε την μπάλα... αλλά πάντα βρίσκουμε την ομάδα!

Πώς είναι να παίζεις ομαδικά παιχνίδια από άλλα μέρη του κόσμου;

Μια μέρα με λίγη συννεφιά αλλά με πολύ καλή διάθεση, οι μαθητές της Δ' Δημοτικού της Ελληνογαλλικής Σχολής Ουρδουλινών (μέλους της μεγάλης οικογένειας La Salle), αποφάσισαν να παίξουν παιχνίδια που παίζουν τα παιδιά σε διάφορα μέρη του κόσμου.

Μέσα από αυτά τα παιχνίδια, καταλαβαίνουμε πως, όπου κι αν ζουν τα παιδιά, η χαρά του παιχνιδιού είναι η ίδια!

«Πέρασαμε υπέροχα παίζοντας τα παιχνίδια αυτά και σκεφτήκαμε, να τα μοιραστούμε με τους μαθητές του Δελασάλ! Κάποια μοιάζουν πολύ με τα δικά μας παιχνίδια. Μπορείτε να τα αναγνωρίσετε?»

«Μεγάλο Φανάρι» Ιαπωνία

Τα παιδιά στέκονται σε κύκλο. Ένα παιδί ξεκινά λέγοντας «Μεγάλο φανάρι» και τεντώνει τα χέρια του μπροστά. Το επόμενο λέει «Μικρό φανάρι» και μαζεύει τα χέρια στο στήθος.

Το παιχνίδι συνεχίζεται γύρω στον κύκλο, με τα παιδιά να εναλλάσσουν σωστά λόγια και κινήσεις. Ο ρυθμός γίνεται όλο και πιο γρήγορος, ώστε να μη περδεύονται.

Όποιος κάνει λάθος στα λόγια ή στην κίνηση, βγαίνει από το παιχνίδι. Νικητής είναι ο τελευταίος που μένει.

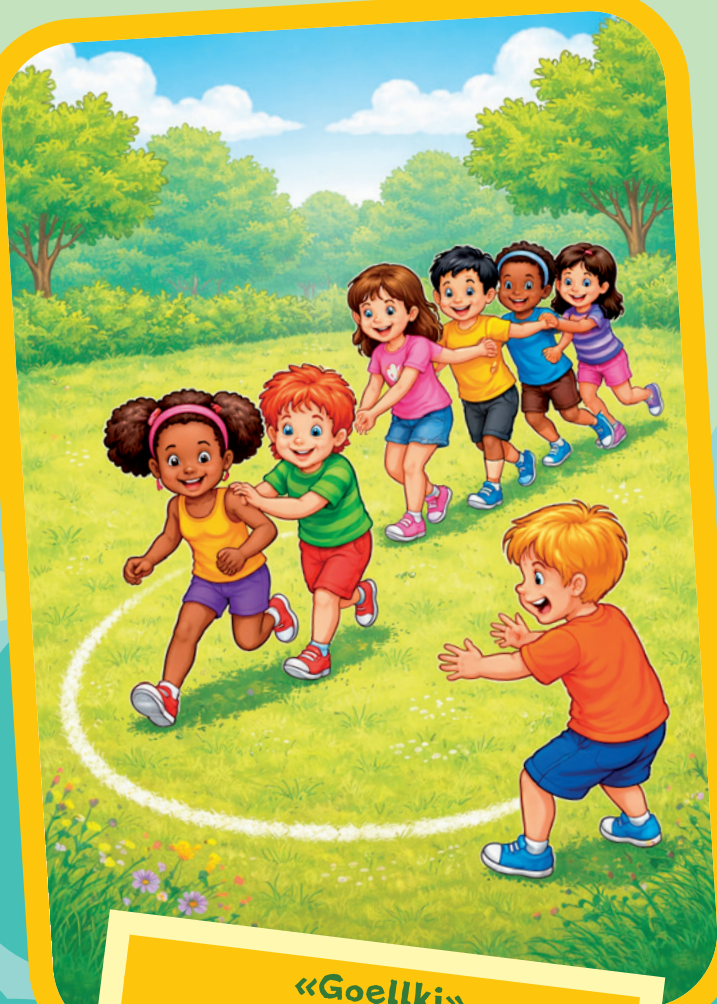
«Έθνη» Τσεχία – Σλοβακία

Τα παιδιά σχηματίζουν κύκλο και το καθένα διαλέγει ένα «έθνος». Ένας παίκτης (ο αρχηγός) στέκεται στο κέντρο με μια μπάλα.

Ο αρχηγός φωνάζει ένα έθνος και το παιδί αυτό τρέχει στο κέντρο, παίρνει την μπάλα και φωνάζει «στοπ». Μέχρι τότε, οι υπόλοιποι έχουν απομακρυνθεί, αλλά στο «στοπ» πρέπει να μείνουν ακίνητοι.

Ο παίκτης με την μπάλα προσπαθεί να πετύχει κάποιον κάτω από τη μέση, χωρίς οι άλλοι να κινούνται.

Για κάθε λάθος ή αστοχία δίνονται βαθμοί. Νικητής είναι όποιος έχει την μπάλα, όταν κάποιος άλλος φτάσει τους 10 βαθμούς.

«Goellki» Ρωσία

Τα παιδιά χωρίζονται σε ζευγάρια και στέκονται το ένα πίσω από το άλλο, σχηματίζοντας μια σειρά. Ένα παιδί είναι ο κυνηγός και στέκεται λίγο πιο πίσω.

Με το σύνθημα «πάμε», το τελευταίο ζευγάρι τρέχει προς την αρχή της σειράς, από την εξωτερική πλευρά, προσπαθώντας να μην πιαστεί. Αν τα παιδιά φτάσουν μπροστά χωρίς να πιαστούν, συνεχίζουν κανονικά. Αν ο κυνηγός πιάσει κάποιον, τότε αλλάζουν ρόλους.

«Ha-Goo» Αλάσκα

Τα παιδιά χωρίζονται σε δύο ομάδες και στέκονται σε δύο παράλληλες γραμμές.

Ο αρχηγός της μιας ομάδας κουνάει το σημαίκι του και φωνάζει «Ha-Goo» («έλα») και ένας παίκτης από την άλλη ομάδα πλησιάζει.

Οι παίκτες προσπαθούν, μέσα σε 30 δευτερόλεπτα, να τον κάνουν να γελάσει.

Αν γελάσει, βγαίνει από το παιχνίδι και η ομάδα κρατά τη σημαία. Αν δεν γελάσει, παίρνει τη σημαία και επιστρέφει στην ομάδα του.

Το παιχνίδι συνεχίζεται μέχρι να μείνει ένας παίκτης με τη σημαία. Η ομάδα του είναι η νικήτρια.

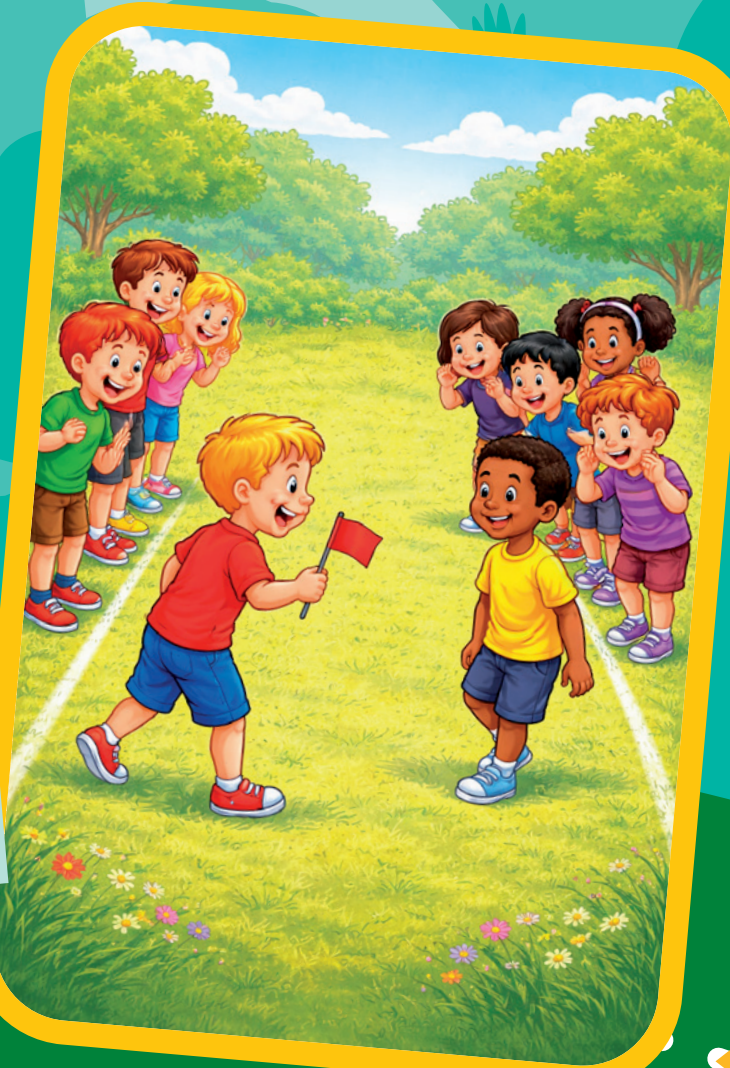
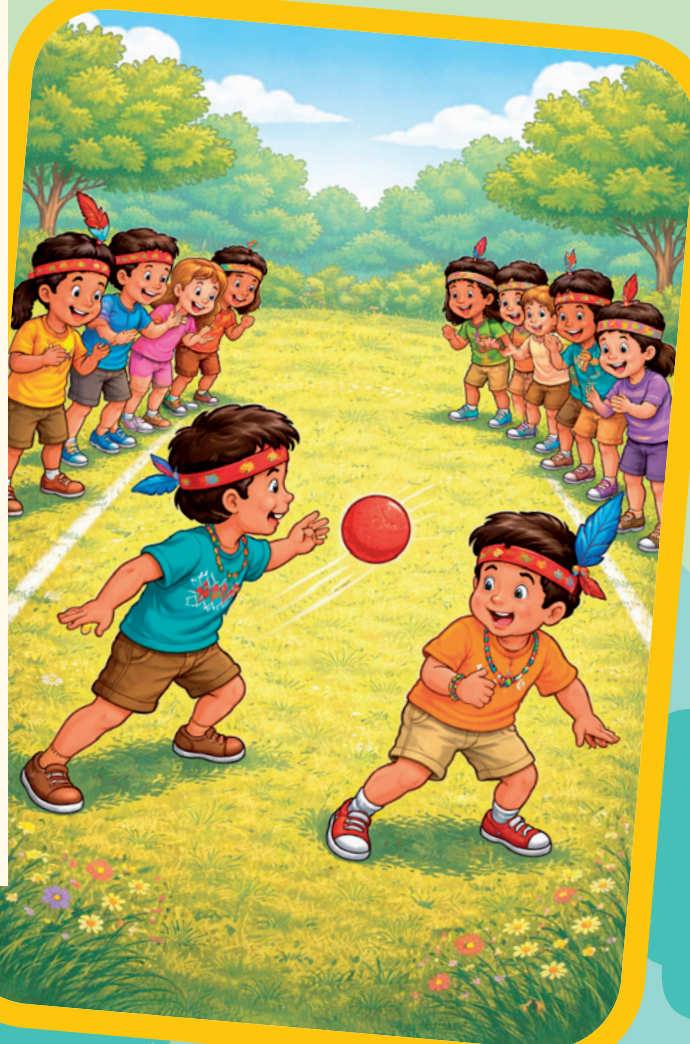
«Αποφυγή μπάλας» Ινδιάνοι Πουέμπλο

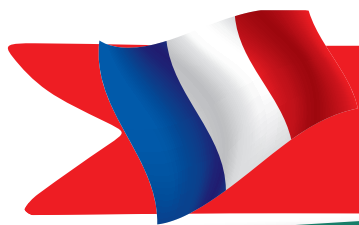
Τα παιδιά χωρίζονται σε δύο ομάδες και στέκονται αντικριστά, σε μικρή απόσταση.

Ένας παίκτης ρίχνει την μπάλα για να πετύχει τον απέναντί του, ενώ εκείνος προσπαθεί να την αποφύγει μόνο με κινήσεις του σώματος, χωρίς να μετακινήσει τα πόδια του.

Αν χτυπηθεί ή αν ο παίκτης που ρίχνει την μπάλα αστοχήσει, αλλάζουν ομάδα.

Το παιχνίδι συνεχίζεται, μέχρι όλοι να έχουν παίξει. Νικήτρια είναι η ομάδα με τους περισσότερους παίκτες στο τέλος.

Coin français

Nos vacances inoubliables en Grèce et à Paris

En été, j'ai passé mes vacances à Ikaria avec ma famille. C'est une belle île avec des

plages et des petits villages. Nous sommes allés à l'aéroport et on a voyagé en avion. Nous avons visité des musées et goûté de la cuisine locale. En plus, nous nous sommes baladés dans les ruelles de l'île. J'ai passé des moments inoubliables pendant mes vacances et je voudrais y aller aussi l'année prochaine.

Michalis Stakiadis, St4

En été, je suis allée à Paris en avion avec une amie. Nous avons visité la Tour Eiffel. On a visité aussi Eurodisney et ensuite l'Arc de Triomphe. Nous avons mangé des crêpes et des croissants au chocolat. Un jour, nous avons fait une promenade en bateau sur la Seine. Ces vacances ont été inoubliables.

Agathi Tarasiadi,
Melina Taselaridi, St4

L'été dernier, je suis allé à Paris avec ma famille. Nous sommes allés à Notre-Dame et nous nous sommes promenés dans la ville. Après ça, nous avons goûté de la cuisine locale dans un petit restaurant. J'ai mangé des escargots. Puis, nous sommes montés sur un bateau-mouche et nous avons fait une croisière sur la Seine. Nous avons pris beaucoup de photos et de souvenirs pour nos amis. J'ai passé des vacances magnifiques à Paris.

Jason Rodis, St4

La vie des stars

L'emploi du temps d'Indila

Indila se lève à six heures et quart du matin. À midi et quart, elle joue avec son chien et elle commence à travailler à deux heures de l'après-midi. En plus, elle fait du jogging à quatre heures. Ensuite, elle adore lire des livres et écouter de la musique. À huit heures et quart du soir, elle prend son dîner et enfin elle se couche à dix heures et demie du soir.

Emmelia Nikolopoulou, D1

Akylas

Akylas est né à Serrès en 1999. Il a été scolarisé à l'école de musique de Serrès. En plus, il a fait des études de théâtre et il est diplômé d'une école culinaire. Enfin, il est chanteur et il va représenter la Grèce au concours Eurovision 2026 avec la chanson « Ferto ».

Angélique Malliou, D2

Voyages incroyables !

Cet été, on a vécu une expérience incroyable ! On est partis pour le Japon ! Dans l'avion, nous avons aperçu Lady Gaga, la célèbre chanteuse pop. Elle portait une tenue très élégante et elle était accompagnée de gardes du corps. Quelques heures plus tard, à notre arrivée, nous lui avons demandé des autographes et des photos. On a passé du temps avec elle ! C'était l'été le plus beau de notre vie !

Alexandra Giannakaki,
Rodanthi Agoudimou-Koukouraki, St1

Le week-end dernier, on est allés en France,

à Paris avec nos copains !

On est arrivés à Paris à midi. Il faisait beau !!! On a visité le Louvre et la Tour Eiffel ! Dans le musée du Louvre on a vu les voleurs des bijoux de Marie Antoinette !!! On leur a parlé et on a pris des photos avec eux ! Ils nous ont offert deux colliers et des boucles d'oreilles en cadeau ! Ils nous ont invitées au restaurant ! On a goûté aux spécialités françaises !! On a bu du champagne et on a mangé du roquefort ! Ils nous ont suivies à l'hôtel !!! C'était dangereux !!! Le soir, on n'a pas dormi et on a fait un pyjama party. On a réveillé tout le monde à l'hôtel ! On a appelé la police et ils les ont arrêtés ! Quel week-end !

Dominique Gloystianou, Arianna Vatsolaki, ST1

La cuisine française

Roulade au chocolat !

Pour faire une roulade au chocolat, préchauffez le four à 180° C. Mettez 4 œufs et 120 grammes de sucre dans un bol et battez bien avec un fouet. Ajoutez 40 grammes de farine et 40 grammes de cacao et mélangez doucement. Mettez la pâte dans un grand moule et faites cuire pendant 20 minutes. Laissez refroidir. Mettez de la chantilly et des fraises sur le gâteau et roulez doucement. Saupoudrez du cacao et du chocolat râpé. Mettez dans le frigo pour 4 heures avant de déguster. C'est si bon !

Marielena Iatrou,
Mania Kollia – Mavrommatakis, St2

Cheesecake à la française !

Ingrédients : 500 grammes de fromage blanc, 100 grammes de sucre en poudre, 1 cuillère à café de la farine, 3 jaunes d'œufs, 3 blancs d'œufs, zeste de 1/2 citron 1 paquet de biscuits Speculoos, coulis de fruits rouges

Préparation: Préchauffez le four à 180° C. Ensuite, beurrez le moule de votre choix. Ecrasez les biscuits au mixeur ou à l'aide d'un rouleau à pâtisserie et ajoutez-les dans le moule en les tassant très fort. Mélangez 500 grammes de fromage blanc battu avec 100 grammes de sucre en poudre, une cuillère à café de la farine (de Maïzena) et les jaunes d'œufs. Puis, ajoutez le zeste du citron. Battez les blancs d'œufs en neige. Incorporez délicatement. Finalement, versez dans le moule et faites cuire pendant 30 minutes. Servez froid avec du coulis de fruits rouges.

Electra Kritikou, Eurydice Kounoupa, St2

Le petit déjeuner

«Cocorico» le coq,
c'est l'heure du petit déjeuner
«Glou-glou» mon chocolat chaud.
«Cric-cric» mon pain grillé
avec du miel et du café.
«Miam-miam» c'est délicieux !
Maman: «Jean fais vite, tu es en retard pour l'école.»

Jean Anagnostou, D3

Qu'est-ce que tu manges dans la journée ?

Salut ! Je m'appelle Christian. J'ai 9 ans et demi. Je suis gourmand !

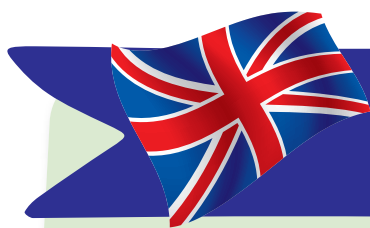
Le matin, au petit déjeuner, je bois du lait et je mange du pain avec du miel.

À midi, au déjeuner, je préfère la viande (bœuf ou poulet) avec des frites ou du riz. C'est trop bon ! Mon goûter préféré est le yaourt avec de la banane.

Le soir, au dîner, je mange souvent des œufs avec du pain et des légumes.

J'adore tous les repas !

Christian Fradelos, D3

English corner

My favourite hobby

My favourite hobby is MINECRAFT. MINECRAFT is a video game. The MINECRAFT world is square and in this world you can make buildings and play survivor. I play it every Friday. I like it because it is fun. My favourite athlete is Sloukas and one day I want to be like him.

Vasilangelos Tselentis, C3

My favourite hobbies are drama and playing the piano. I have drama classes on Monday and Thursday. I usually practice the piano on Tuesday and Friday. I also love going on adventures outside! I love my hobbies. I wish I had more free time to discover new things to do!

Thomas Fanouraki, C2

My favourite hobby is dancing. I do it every Monday and Wednesday. I like it because it is fun and it keeps me fit. My favourite dancer is Natalia Osipova and one day I want to be like her.

Xenia Papadimitriou, C1

My favourite sport

My favourite sport is acrobatics. I do it every Tuesday and Thursday. I like it because it keeps me fit and flexible. I dance to some nice songs with my teammates and we have a lot of fun too! My favourite teacher is Mrs. Zeta because she teaches us some nice gymnastic moves. One day I want to be like her! Every lesson makes me feel very happy!

Smaragda Stefanou, C2

My favourite sport is basketball. I enjoy playing basketball with my friends and I always have a lot of fun with them. I see that as a great way to exercise and keep fit. It makes me happy and I really love it.

It's an amazing sport.

Nikos Kiouis, C3

My favourite sport is football. I practice in a team four times per week. I like it because it keeps me fit and it's a sport that I can play with my friends and have fun. My favourite athlete is Lamine Yamal who is the best young player in the world and one day I want to be like him.

Panagiotis Fytanidis, C1

The best place I have ever visited!

Alaska

One year ago, I went to Alaska. I went with my family and one of my friends from school. It was the best place I have ever been. First, we flew to Vancouver. We spent ten hours on the airplane. We slept in a beautiful hotel in the center of the town for one night. The next day, we went for a walk to explore Vancouver. At noon, we entered the cruise ship and the cruise started. This was the biggest ship I have ever seen. Inside there were shops, a playground, a pool, a gym, restaurants, a gallery, a theater, a casino and luxury rooms. Actually, my friend's father was the captain of the ship, so we were very lucky to learn from him how he navigates the ship. On the program we had four stops in different ports, where each one had interesting activities. At the first stop, I saw a glacier, which was really amazing. At the second one, we went whale watching. They are huge! At the third port, we discovered nature in the forest, hoping that we might see bears. Unfortunately, we didn't. I love this place because it was very different and unforgettable.

Nikoleta Malesiou, E3

New York

The best place I have visited and I liked the most is New York.

I went there to celebrate Christmas. We went to Central Park and we played with the snow, we also went to the zoo and we saw seals, penguins, snakes, a bear and many other animals. We also went to the theatre to see the Lion King and we also watched a basketball game at Madison Square Garden between the New York Knicks and the Atlanta Hawks. We also saw the Rockefeller Center, the MET Museum, the Natural History Museum and the Plaza Hotel. What I loved the most was the M&M's store where I went with my father and we created M&M's with my photo on them. This was the best place I have ever visited!

Angelos Giannakakis, E1

Milan

Last Christmas I visited Milan which is an Italian city in the north - west. It was beautifully decorated with a huge Christmas tree in the center of the city next to the Duomo Cathedral which is a famous landmark of Milan. One of the highlights of my trip was the Lego Store, in San Babila square where I made a figure of myself. It was really exciting! I also walked to Bueno Aires square where I went shopping at a Pop Mart which is a toy store full of blind boxes of Labubus! I really enjoyed my trip because I had a wonderful time with my family and friends!

Irene Delatola, E2

London

The best place I have ever visited and maybe one of the best places in the world is London. London has many interesting and exciting places you can visit. The first thing that impressed me was that around me, I could see people from all around the world! I liked the colours, the smells, the noises and the buildings. My favourite attraction was Madame Tussauds Museum, where I saw lots of wax statues of famous people and I rode a mini train that took me on a journey to London's history. I rode the "London Eye" and saw London from the top. I also visited London Aquarium, Shrek's Adventure, Buckingham Palace, the Tower of London, Big Ben and the Natural History Museum. I also went to the theatre and saw The Lion King. Every night I went to bed very tired. My visit to London was like a dream!

Evangelos Armakolas, E1

Barcelona

Last October, I visited Barcelona, we went to Camp Nou and watched Olympiakos vs Barcelona. We also visited the aquarium, Park Güell and the beautiful Sagrada Familia. At Pop Mart, we bought three labubus. One funny moment was when my dad was cycling and we hid while he was trying to find us. We also ate a tasty pizza. Finally, we went to a lake and had a boat competition, the girls, me, my mum and my sister against the boys, my dad and my brother. It was very funny.

Nagia Pavlaki, E4

Το ανθρώπινο σώμα!

Ακροστιχίδα

1. Α _ _ _
2. Ν _ _ _
3. Θ _ _ _ _
4. Ρ _ _ _ _
5. Ω _ _ _
6. Π _ _ _
7. Ι _ _ _ _
8. Ν _ _ _
9. Ο _ _ _
10. Σ _ _ _ _
11. Ω _ _ _ _
12. Μ _ _ _
13. Α _ _ _

1. Τι κυλάει μέσα στο σώμα μας και είναι κόκκινο;
2. Τι στέλνει μηνύματα από τον εγκέφαλο στο σώμα;
3. Πώς λέγεται το μέρος που προστατεύει την καρδιά μας;
4. Πώς λέγονται οι τρυπούλες της μύτης;
5. Ποιο μέρος ενώνει το χέρι με το σώμα;
6. Με ποια μέλη του σώματος περπατάμε και τρέχουμε;
7. Πώς λέγεται αλλιώς ο γιατρός;
8. Ποια όργανα καθαρίζουν το αίμα μας;
9. Τι έχουμε μέσα μας και μας κρατάει όρθιους;
10. Με ποιο μέρος του σώματος μιλάμε και τρώμε;
11. Ποιο οστό βρίσκεται πίσω από τον ώμο μας;
12. Τι μας βοηθάει να κινούμε τα χέρια και τα πόδια;
13. Πώς λέγονται μαζί τα χέρια και τα πόδια;

Ομαδική Εργασία, Β3

ΑΝΣΕΙΣ: 1. ΑΙΜΑ, 2. ΝΕΥΡΑ, 3. ΘΩΡΑΚΑΣ, 4. ΡΟΘΟΛΥΝΙΔΑ, 5. ΟΜΟΣ, 6. ΠΟΔΙΑ, 7. ΙΑΤΡΟΣ, 8. ΝΕΦΡΑ, 9. ΟΣΤΑ, 10. ΣΤΟΜΑ, 11. ΟΜΟΠΛΑΤΗ, 12. ΜΥΞ, 13. ΑΚΡΑ

Ήξερες ότι....

- Η μύτη μπορεί να θυμάται έως και 50.000 διαφορετικές μυρωδιές.
Γιρίς Μωραΐτη, Β1
- Η μύτη και τ' αυτιά μας είναι τα μόνα μέρη του σώματός μας που συνεχίζουν να μεγαλώνουν, καθώς μεγαλώνουμε.
Νικόλας Αλπέρτης, Β1
- Ανοιγοκλείνουμε τα μάτια μας περίπου 15 - 20 φορές το λεπτό.
Κωνσταντίνα Τσακαλοφίδη, Β2
- Τα νύχια των χεριών μεγαλώνουν τέσσερις φορές χρηγορότερα από των ποδιών.
Περικλής Παΐζης, Β2

Άραγε...

Βλέπουν όνειρα τα άτομα με απώλεια όρασης;

Η απάντηση είναι πως βλέπουν! Κάποιο άτομο που έχασε πρόσφατα την όρασή του, μπορεί να δει όνειρο με εικόνες. Καθώς όμως περνούν τα χρόνια, συνήθως οι εικόνες αυτές αντικαθίστανται και τα όνειρά του γίνονται σαν τα όνειρα ενός εκ γενετής ολικά τυφλού ατόμου.

Τα όνειρα είναι χεμάτα από εικόνες που φτιάχνουν μέσα από όλες τις άλλες αισθήσεις. Ίσως έχεις διαβάσει άλλωστε ότι, όταν λείπει μια αίσθηση, οι άλλες αναπτύσσονται πολύ περισσότερο, για να καλύψουν το κενό της αίσθησης που λείπει.

Γρώ Χριστοπούλου, Β3

Κρυπτόλεξο

Βρες τις λέξεις:
ΚΕΦΑΛΙ, ΜΑΤΙ, ΜΥΤΗ, ΣΤΟΜΑ, ΧΕΡΙ, ΠΟΔΙΚ Ε Φ Α Λ Ι Σ
Α Μ Α Τ Ι Δ Ο
Ρ Π Μ Υ Τ Η Π
Ι Ο Σ Τ Ο Μ Α
Χ Ε Ρ Ι Λ Κ Ι
Π Ο Δ Ι Μ Α Τ

Νικόλας Αλπέρτης, Β1

Τι είναι;

-Πέντε αδελφάκια το ένα πιο κοντό, όλα μαζί βοηθούν να πιάσω το στιλό.

-Το στιλό Β1-

Βασίλης Πουλόγλου, Β1

-Ένα μικρό ρολόι χτυπάει μέρα-νύχτα χωρίς να κουδίζει ποτέ.

-Η δροσκή Β1-

Νικόλας Τριανταφύλλου, Β1

-Είμαι κόκκινο ή πράσινο, με τρώνε τα παιδιά στο διάλειμμα και είμαι πολύ υγιεινό.

-Το μήλο Β1-

Παρασκευή Κουσίδη, Β2

-Μέρος του σώματός μας που μοιάζει με ένα καρύδι.

-Ο σελιφίλης Β2-

Χάρης Παπαδόπουλος, Β2

-Δύο αδέρφια που ακούνε τα πάντα, αλλά δε λένε ποτέ κουβέντα.

-Το ριγίο Β1-

Ζωή Πυργάκη, Β3

-Πάει όπου πάω και κάνει ό,τι κάνω.

-Η ρίση Β1-

Δημήτρης Αχιλλόπουλος, Β3

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ «ΔΕΛΑΣΑΛ»
Κυβέλης 19 - 174 56 Άλιμος
τηλ.: 210 99 04 010-13 fax: 210 99 04 014
www.saintpaul-delasalle.gr

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ «SAINT-PAUL»
ΓΥΜΝΑΣΙΟ - ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ
Μεγάλης του Γένους Σχολής & Καρανικόλα 1 - 174 56 Άλιμος
τηλ.: 210 45 11 954 fax: 210 45 37 721
www.saintpaul.gr

ΤΕΥΧΟΣ 32

"Δελασάλ: Ένας υπέροχος κόσμος"

Εξαμηνιαία έκδοση του Νηπιαγωγείου - Δημοτικού Σχολείου "Δελασάλ"
Μάιος 2026 - Έτος 15°

Συντακτική ομάδα: Μαίρη Αδάμ - Άννα Βουρνά - Μαρία Νικολοπούλου
Στο ρεπορτάζ: Οι μικροί ρεπόρτερ του σχολείου
Στην παρουσίαση: Χαρά, Στέφανος, Μιχάλης